ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ J. BRUNO - RUBY

ΥΣΤΕΡ' ΑΠΟ ΔΩΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Κάτω στὴν ἀκρογιαλιά, καθόταν ἕνα ζευγαράκι, ἀπόμερα ἀπὸ ὅλες τὶς ἄλλες συντροφιές. Ἦσαν σκυμμένοι τρυφερὰ ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον, μισοαγκαλιασμένοι, χωρὶς νὰ προσέχουν τίποτ' ἄλλο, χωρὶς ν' ἀκοῦνε ἢ νὰ βλέπουν τίποτ' ἄλλο ἐκτὸς ἀπ' τὸν ἑαυτό τους.

— Τί ἠλίθιοι ! σκέφθηκε ἡ Ἄννα καθὼς εἶδε τὸ ζευγάρι ἐκεῖνο καὶ χαμογέλασε εἰρωνικά.

Ἡ Ἄννα μόλις εἶχε βγῆ ἀπ' τό Καζῖνο τοῦ Μόντε Κάρλο καὶ ἦταν ἀναμμένη ἀκόμη ἀπ' τὸν πυρετὸ τοῦ παιγνιδιοῦ καὶ τοῦ κέρδους. Γι' αὐτὸ κάθε ἄλλη συγκίνησις ἔξω ἀπὸ κείνην ποὺ φέρνει τὸ παιγνίδι τῆς φαινόταν γελοῖο. Ἦταν πολύς, πάρα πολὺς καιρὸς πειὰ ποὺ τὸ μόνο πράγμα ποὺ τὴν ἐνδιέφερε ἦταν τὸ χρῆμα.

Καὶ ὅμως ἄλλοτε...πρὶν ἀπὸ δώδεκα χρόνια !.. Ἄ, τότε εἶχε καὶ ἡ Ἄννα καρδιὰ εἶχε τρυπηθεῖ κι' αὐτὴ ἀπὸ τὰ βέλη τοῦ ἔρωτος. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ Ἄννα ἦταν μιὰ ἁπλοϊκὴ χωριατοποῦλα, προωρισμένη νὰ παντρευθῆ κανένα ἀντιγραφέα μικροσυμβολαιογραφείου καὶ ζοῦσε ἥσυχη καὶ ἀμέριμνη στὴ μικρὴ πόλι τῆς Προβηγκίας,ὅπου εἶχε γεννηθεῖ.

Ξαφνικὰ ὅμως ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του στὴν πατρίδα της, ἕνας νεαρὸς Ἰταλός, ὁ Μάρκο Λουΐτζι, γυιὸς μιᾶς ἀπ' τὶς μεγαλείτερες καὶ τὶς πλουσιώτερες οἰκογένειες τῆς Φλωρεντίας, ὁ ὁποῖος εἶχε πάει νὰ μείνη λίγον καιρὸ ἐκεῖ γιὰ νὰ μάθη καλὰ τὰ γαλλικά, ἐπειδὴ προοριζόταν γιὰ τὸ διπλωματικὸ στάδιο. Ἀλλὰ ἀντὶ νὰ μάθη γαλλικά, ἔμαθε τὸν ἔρωτα. Καὶ τὶ ἔρωτα !...

Ἐκεῖνος ἦταν εἴκοσι δυὸ ἐτῶν καὶ ἡ Ἄννα δεκαέξη ! Ἀπ' τὴν πρώτη μέρα ποὺ ἰδωθῆκαν οἱ δυὸ νέοι, ἡ καρδιές τους ἔννοιωσαν μιὰ ἀμοιβαία ἕλξι καὶ πολὺ γρήγορα ἀνεπτύχθη ἕνα τρυφερώτατο καὶ φλογερὸ εἰδύλλιο.

Ἀλλά, στὴν Φλωρεντία ὁ γέρω κόμης Λουΐτζι καὶ ἡ κόμησσα γυναίκα του, μόλις ὁ Μάρκο τοὺς ἀνεκοίνωσε τὸ εἰδύλλιό του, ἔγιναν καὶ οἱ δυὸ ἔξω φρενῶν καὶ δήλωσαν κατηγορηματικὰ ὅτι ποτὲ καὶ μὲ κανέναν τρόπο δὲν θὰ δεχόντουσαν νὰ παντρευθῆ ὁ γυιός τους ἕνα κορίτσι κατωτέρας του κοινωνικῆς τάξεως. Καὶ τότε ἄρχισε ἡ αἰωνία ἱστορία τῶν ἀτυχῶν ἐρωτικῶν περιπετειῶν.

Ὁ Μάρκο ποὺ ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος ἱκέτευσε τὴν Ἄννα ν' ἀδιαφορήσουν γιὰ τὴν ἄρνησι τῶν γονέων του καὶ νὰ στεφανωθοῦν ὁπωσδήποτε.

— Τί θὰ κάνουν, τῆς εἶπε, ὅταν βρεθοῦν μπροστὰ στὸ τετελεσμένο γεγονός ; Καὶ στὸ κάτω κάτω κι' ἂν ἀκόμη μὲ ἀποκηρύξουν, θὰ ζήσουμε χωρὶς νὰ ἐνδιαφερθοῦμε γι' αὐτούς. Ἐγὼ θὰ κυττάξω νὰ βρῶ μιὰ καλὴ δουλειὰ κι' ἂν ἀκόμη καὶ τότε δὲν μᾶς φθάνη ὁ μισθός μου, στὴν ἀνάγκη θὰ κάνεις καί σὺ παραδόσεις πιάνου.

Ἀλλὰ ἡ μικρὴ Ἄννα ἦταν ὑπερήφανη κι' ἀδιάλλακτη ὅπως εἶνε ὁ καθένας ὅταν βρίσκεται στὴν ἡλικία αὐτή. Ἐλάτρευε τὸν Μάρκο μέχρι θανάτου, ἀλλὰ ἐξ ἄλλου δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρη τὴν ἰδέα πὼς ἔπρεπε νὰ μπῆ διὰ τῆς βίας ἢ μὲ κατεργαριὰ ὡς νύφη μέσα σὲ μιὰ οἰκογένεια, ἡ ὁποία δὲν τὸν ἤθελε. Ἔτσι ἀπέκρουσε τὴν πρότασι τοῦ Μάρκο καὶ παρ' ὅλες τὶς ἐπίμονες παρακλήσεις του, τοῦ δήλωσε πὼς ὅλα πειὰ εἶχαν τελειώσει μεταξύ τους. Τίποτε δὲν μπόρεσε νὰ τὴν κάνη ν' ἀλλάξη ἀπόφασι.

Καὶ ὁ καϋμένος ὁ Μάρκο ἀναγκάσθηκε νὰ γυρίση μόνος κι' ἀπελπισμένος στὴν Ἰταλία.

Τὸ χτύπημα ἦταν φοβερὸ καὶ γιὰ τὴν Ἄννα, παρ' ὅλο ποὺ τὸ εἶχε προκαλέσει ἡ ἴδια. Δὲν τῆς ἔκανε πειὰ ἡ καρδιὰ νὰ μείνη στὴν πατρίδα της, ὅπου χίλια-δυὸ πράγματα τῆς θύμιζαν τὸ ἄτυχο εἰδύλλιό της μὲ τὸν Μάρκο. Σηκώθηκε λοιπὸν κι' αὐτὴ κι' ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι μὲ τὴν ἀπόφαση νὰ γίνη ἠθοποιός.

Ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της ὡς βουβὸ πρόσωπο σὲ κάποιο μέτριο θέατρο, προκάλεσε τὴν προσοχὴ τοῦ Μὰξ Ρουντὰν τοῦ μεγαλοτραπεζίτου, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιροὴ ἦταν ἐξ ἴσου μεγάλη μὲ τὴν κολοσσιαία περιουσία του. Ὁ Ρουντὰν εἶχε τὸ μεγαλείτερο μέρος τῶν μετοχῶν τριῶν θεάτρων τοῦ Παρισιοῦ. Κι' ἔτσι μπόρεσε εὐκολώτατα νὰ ἐπιβάλη τὴν Ἄννα στὴν Παρισινὴ σκηνή.

Χάρις στὴν ὠμορφιά της ἀφ' ἑνὸς καὶ τὴν ἐξυπνάδα της, κι' ἀφ' ἑτέρου χάρις στὴν ὑποστήριξι τοῦ πανίσχυρου μεγαλοτραπεζίτη, ἡ Ἄννα Ροζὲ ἔγινε μιὰ ἀπ' τὶς ξακουστὲς καλλιτέχνιδες τῆς Γαλλίας. Δώδεκα ὁλόκληρα χρόνια ζοῦσε πάντα μαζύ του, πότε στὸ Παρίσι, πότε στὴ Νίκαια καὶ στὸ Μόντε Κάρλο καὶ πότε στὸ Μπιαρρὶτς καὶ στὴν Ὀστάνδη.

Ἡ καρδιὰ της ὅμως εἶχε νεκρωθεῖ ἔπειτα ἀπ' τὴν ἄτυχη περιπέτειά της μὲ τὸν Μάρκο Λουΐτζι, καὶ ὄχι μόνο δὲν αἰσθανόταν συμπάθεια ἢ εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸν Ρουντάν, ἀλλὰ ἔννοιωθε μιὰ ἀκατανίκητη ἀνάγκη νὰ τὸν τυραννῆ ἀλύπητα καὶ νὰ σπαταλάη ὅσο μποροῦσε περισσότερο τὰ χρήματά του.

Εἰρωνευόταν τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα. Ἀλλὰ ἡ παληὰ πληγὴ τῆς καρδιᾶς της δὲν εἶχε ἐπουλωθεῖ ἀκόμη καὶ τὴν ἔκανε νὰ πονᾶη διαρκῶς.

Γι' αὐτὸ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπό της ἀπ' τὸ ἐρωτικὸ ἐκεῖνο ζευγάρι τῆς ἀκρογιαλιᾶς καὶ χώθηκε μέσ' στὸ πάρκο.

Σὲ μιὰ καμπὴ τοῦ δρόμου ὅμως, εἶδε καθισμένον ἕναν ἄνδρα, μὲ τὴν πλάτη γυρισμένην πρὸς τὸ μέρος της καὶ τοῦ ὁποίου ἡ στάσις τῆς ἔκανε ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι. Τὰ καταλυωμένα ροῦχα του ποὺ φαινόνταν ὡστόσο βγαλμένα ἀπ' τὸ ψαλλίδι μεγάλου ράφτη, τὸ καμπούριασμα τῶν ὤμων του καὶ ἡ γενικὴ κατάπτωσις τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, μαρτυροῦσαν πὼς ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ἀνωτέρας τάξεως ποὺ εἶχε πέσει στὴ μεγαλείτερη κοινωνικὴ κατάπτωσι. Θὰ ἦταν κάποιος δυσιυχισμένος ποὺ εἶχε χάσει καὶ τὴν τελευταία του πεντάρα στὸ καζῖνο.

— Εἶνε ἀπὸ κείνους ποὺ οἱ κηπουροὶ τοὺς περιμαζεύουν τὴν αὐγὴ νεκροὺς μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι, ψιθύρισε ἡ Ἄννα.

Εἶχε συνηθίσει πειὰ νὰ μὴ συγκινῆται μὲ τίποτε καὶ νὰ μὴν ἐνδιαφέρεται γιὰ κανέναν. Ἀλλὰ ἡ σιλουέττα τοῦ ἀγνώστου ἐκείνου ξυπνοῦσε μέσα της συγκεχυμένες ἀναμνήσεις.

Εἶδε δυὸ κηπουροὺς ποὺ προχωροῦσαν γιὰ νὰ σκεπάσουν μὲ κοφίνια τὰ πιὸ εὐαίσθητα λουλούδια καὶ νὰ τὰ προφυλάξουν ἀπ' τὴν ψύχρα τῆς νυκτός.

— Γιὰ τὰ λουλούδια φροντίζουν καὶ ὅμως γιὰ τὸν ἀπελπισμένο ἄνθρωπο κανένας δὲν σκέπτεται νὰ τὸν προφυλάξη ἀπ' τὸ κρῦο, ψιθύρισε ἡ Ἄννα.

Ἔμειναν μόνοι περιμένοντας τὸ γιατρό...

Καὶ ἡ καρδιά της ἔννοιωσε μιὰ ἀνεξήγητη λύπη.

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ ὁ ἄγνωστος ἔκανε μιὰ κίνησι,ἔσκυψε ἀκόμη περισσότερο, σᾶν νὰ δίπλωνε τὸ κορμί του, κι' ἔπειτα ἀκούσθηκε ἕνας κυροβολισμός.

Ἡ Ἄννα γύρισε ἀμέσως κι' ἔτρεξε κοντά του. Εἶχε προβλέψει τί θὰ γινόταν καὶ ὅμως εἶχε τὸν ἐγωϊσμὸ νὰ μὴν προσφέρη στὸν ἄγνωστο μερικὰ χαρτονομίσματα, ποὺ θὰ προλάμβαναν τὴν ἀπονενοημένη χειρονομία του.

Ἡ σκέψις αὐτὴ τῆς ἔφερε ζωηρὲς τύψεις καὶ τὴν ἔκανε νὰ ἀπεχθάνεται τὸν ἑαυτό της.

Μὲ χέρια παγωμένα ἅρπαξε τὸν τραυματία καὶ τὸν πῆρε στὴν ἀγκαλιά της. Δὲν εἶχε λιποθυμίσει, ἀλλὰ ἦταν κατακίτρινος καὶ μέσ' ἀπ' τὰ βαρειὰ βλέφαρά του κύτταζε τὴν Ἄννα μὲ ὅλη τὴν ἔντασι τῆς ψυχῆς του. Ἡ Ἄννα τὸν κύτταξε καλὰ καὶ τότε ἔγινε κι' αὐτὴ κατακίτρινη.

Γιατὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος μὲ τὸ ἐξηντλημένο καὶ ρυτιδωμένο πρόσωπο, μὲ τὰ ψαρὰ μαλλιὰ καὶ μὲ τὰ χείλη ποὺ ἔτρεμαν ἀπ' τὸν πυρετό, ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε φυτέψει μιὰ σφαῖρα στὸ κορμί του ἦταν ὁ Μάρκο Λουΐτζι.

Ἐπάνω στὰ βαθουλωμένα μάγουλά του κυλοῦσαν δάκρυα. Ντρεπόταν γιὰ τὸν ἑαυτό του.

Ἡ Ἄννα ἔβαλε δυνατὲς φωνὲς καὶ μὲ τὴν βοήθεια τῶν κηπουρῶν ποὺ ἔτρεξαν μετέφερε τὸν Μάρκο στὴν ἐπαυλί της. Καὶ ἐκεῖ, μέσα στὴν πολυτελῆ κρεββατοκάμαρά της, ἔμειναν μοναχοὶ οἱ δυό τους, περιμένοντας τὸν γιατρό.

Ὁ Μάρκο φαινόταν πὼς ἐνδιαφερόταν μόνο γιὰ ἕνα πρᾶγμα.Νὰ ἐμποδίση τὰ ἁβρὰ καὶ καταφορτωμένα ἀπὸ κοσμήματα χέρια τῆς Ἄννας ν' ἀγγίξουν ἀπάνω του, σᾶν νὰ φοβόταν μὴν τὰ λερώση. Δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἀφίση νὰ τοῦ ἐπιδέση τὴν πληγή.

Ἀλλὰ ὅταν ἐκείνη γονάτισε κοντά του,τότε ὁ Μάρκο συγκινήθηκε καὶ ἄνοιξε τό στόμα του. Μὲ λίγα ἄτονα καὶ διακεκομμένα λόγια τῆς διηγήθηκε τὴ ζωή του.

Ὅταν ξαναγύρισε στὴν Ἰταλία, δήλωσε στοὺς γονεῖς του πὼς δὲν ἦταν διατεθειμένος νὰ ξαναγυρίση χωρὶς τὴν Ἄννα στὸ σπίτι τους. Ἐκεῖνοι τοῦ ἔκοψαν τὴν διατροφή. Κι' ἔτσι ὁ δυσιυχὴς ἔμεινε μόνος χωρὶς μέσα ζωῆς, χωρὶς νὰ ξέρη πῶς ν' ἀντιμετωπίση τὴ βιοπάλη. Δοκίμασε τὴν πιὸ φρικτὴ δυστυχία. Ἐπειδὴ κάποια θεία του τοῦ ἔστελνε κάθε τόσο μερικὰ χρήματα,δοκίμασε τὸ παιγνίδι. Ἀλλὰ ἡ τύχη τὸν εἶχε κατατρέξει καὶ σ' αὐτό.

Καθὼς τὸν ἄκουγε ἡ Ἄννα, ἔννοιωθε τὴν ψυχή της νὰ πλημμυρίζη ἀπὸ τύψεις.

— Τί μ' ἐνδιαφέρει ὅμως γιὰ τὸν ἑαυτό μου ἀφοῦ ἐσὺ εἶσαι καλά, πλούσια κι' εὐτυχισμένη, εἶπε στὸ τέλος ὁ Μάρκο.

Ἡ Ἄννα ἔκανε ἕναν μορφασμὸ καὶ ἔβαλε τὰ κλάμματα μὲ λυγμούς. Οὔτε αὐτὴ ἡ ἴδια δὲ θὰ μποροῦσε νὰ βεβαιώση ἂν ἦταν κλάμματα χαρᾶς ἢ λύπης. Εὐτυχισμένη δὲν ἦταν βέβαια. Ὡστόσο ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ μέσα σὲ δώδεκα χρόνια δὲν ἔννοιωθε τὸν

ΕΥΘΥΜΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

ΓΑΣΤΡΙΚΑ

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἤμουνα στὸ 51ο Σύνταγμα πεζικοῦ,ποὺ ἦταν καταυλισμένο στὸ Βὰν-σὺρ-Μέζ. Κατὰ τὰ μέσα τοῦ Δεκεμβρίου τὸ κρύο ἦταν τόσο ἀνυπόφορο, ποὺ μὰ τὴν πίστη μου, σκέφθηκα πῶς δὲ θᾶταν ἄσχημα νὰ ἔκανε κανεὶς τὸν ἄρρωστο καὶ νὰ πήγαινε νὰ περάση ἕνα διάστημα στὸ νοσοκομεῖο.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἄσπρισα τὴ γλώσσα μου, καπνίζοντας ὁλονήστικος μιὰ πίπα μὲ ἄχυρα, παρουσιάσθηκα ὕστερα στὸ γιατρό. Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἀκριβῶς εἶχαμε ἐπιδημία γαστρικοῦ πυρετοῦ στὸ σύνταγμα. Δὲν πρόφτασα λοιπὸν νὰ δείξω τοῦ γιατροῦ τὴ γλώσσα μου καὶ νὰ τοῦ πῶ ὅτι νοιώθω μιὰ καῦλα στὸ στομάχι, κι' ἀμέσως μ' ἔστειλε στὸ νοσοκομεῖο, φωνάζοντας :

— Τὸ φορεῖο ! Τὸ φορεῖο ἀμέσως. Δεκανέα τῆς ὑπηρεσίας, ὀχτὼ ἄνδρες ἀγγαρείας, γρήγορα ! Καὶ σύ, ἑτοίμασε τὸ γυλό σου.

Στὸ νοσοκομεῖο ! Γιὰ σκεφθῆτε το καλά ! Ποτέ, μὰ τὴν πίστη μου, δὲν ἔννοιωθα τόσο γερὸ τὸν ἑαυτό μου ὅσο τότε !

Ἔκανα τὸν ἄρρωστο μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰπολαύσω τὴ γλυκειὰ θαλπωρὴ τοῦ νοσοκομείου, γιὰ νἄχω τὸ καλό μου φαΐ, τὸν ὕπνο μου καὶ τὸ ραχάτι μου. Στὸ νοσοκομεῖο ! Μὲ πιάνουν τὰ γέλια ὅταν τὸ συλλογίζομαι ! Ὕστερ' ἀπὸ μιὰν ὥρα, βρισκόμουν ἐκεῖ. Ξαπλωμένος πατριαρχικὰ μέσα στὸ φορεῖο, ἔμπαινα θρισμβευτικὰ μέσα, ἐνῶ ἕνα καμπανάκι στὴν εἴσοδο ἀνήγγελε μὲ τέσσερες χτύπους τὴν ἄφιξή μου.

Μέ βάλανε στὸ κρεββάτι. Ὁ ἐσωτερικὸς γιατρὸς τοῦ νοσοκομείου, ἕνας κοντακιανὸς ἀνθρωπᾶκος μὲ γυαλιά, μὲ ἐξήτασε ἀμέσως στὸ στομάχι καὶ στὴν κοιλιά, διέταξε νὰ μοῦ κάνουν ἕνα ποδόλουτρο κ' ἕνα σκοῦφο μὲ φούντα στὸ κεφάλι καὶ φροντίσανε νὰ μοῦ βάλουνε δίπλα στὸ κρεββάτι μου ἕνα πτυελοδοχεῖο. Ἱδροκοπῶντας καὶ στριφογυρίζοντας πειὰ στὸ κρεββάτι μου, περίμενα νὰ μοῦ φέρουν καμμιὰ κοτολέτα, μὰ ἡ κοτολέτα δὲν ἐρχόταν... Δίπλα μου, ἕνας ὑπαξιωματικὸς τῆς χωροφυλακῆς βογγοῦσε καὶ παραμιλοῦσε ὁλοένα. Κατὰ τὶς πέντε τὸ βράδυ, τὴν ὥρα ποὺ περνοῦσε μπροστὰ ἀπὸ τοὺς ἀρρώστους ἡ νοσοκόμα γιὰ νὰ τοὺς δώση τὴ σούπα τους καὶ τὸ ψωμί τους,τὴ ρώτησα δειλά :

— Δὲ θὰ μοῦ δώσετε τίποτα ἐμένα, ἀδελφή ;

— Ὄχι, ἀπάντησε ξερά.

— Αὐτὸ εἶνε πολὺ περίεργο ! σκέφθηκα. Μὲ ὑποβάλλουν σὲ δίαιτα, φαίνεται, ἀνάθεμά τους !

Κι' ἀμέσως, ἀποφάσισα νὰ θέσω σ' ἐφαρμογὴ τὸ σχέδιό μου. Ἄρχισε νὰ νυχτώνη. Σὲ λίγο δὲν ἀκουγόταν τίποτε μὲς στὸ θάλαμο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ροχαλητὸ τοῦ δυστυχισμένου ὑπαξιωματικοῦ τῆς χωροφυλακῆς, ποὺ βρισκόταν στὸ πλάϊ μου. Ντύθηκα κρυφὰ τότε καὶ πῆγα καὶ βρῆκα τὸ θαλαμοφύλακα, ποὺ φυσοῦσε τὴ σόμπα σὲ μιὰ γωνιά.

— Ἀτὸ ποιὰ μεριὰ μπορεῖ κανεὶς νὰ πηδήση τὴ μάντρα ; τὸν ρώτησα.

Ὁ θαλαμοφύλακας μὲ κύτταξε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ μοῦ εἶπε μὴν καταλαβαίνοντας καλα - καλά.

-- Μήπως σᾶπιασε κόψιμο ;

— Μπορεῖ κι' αὐτὸ νὰ συμβαίνη, τοῦ κάνω. Ὡστόσο, πάρε αὐτὰ τὰ δέκα φράγκα, θὰ σοῦ χρειαστοῦν. Θὰ σοῦ δώσω ἄλλα δέκα ἀκόμη ἂν μοῦ βρῆς κανέναν τρόπο γιὰ νὰ μπορέσω νὰ λείψω λίγα λεπτά. Θέλω νὰ πάω νὰ φάω κάτι. Ἔχω πεθάνη τῆς πείνας, συνάδερφε.

Ὁ θαλσμοφύλακας φάνηκε διστακτικὸς γιὰ μιὰ στιγμή. Ἀνασήκωσε μὲ τὸ χέρι του τὸ γεῖσο τοῦ πιληκίου κ' ἔτριψε τὰ μάτια του σκεφτικός. Εἴκοσι φράγκα πάλι ἦταν αὐτά ! Νὰ τὰ χάση ;

— Δὲν μπορῶ, συνάδερφε, νὰ σ' ἀφίσω νὰ βγῆς ἔτσι ἔξω, μοῦ εἶπε, δείχνοντας τὴ στολή μου, τοῦ νοσοκομείου.

— Νύχτα εἶνε, ποιὸς θὰ μὲ δῆ ; τοῦ λέω. Ὅταν θὰ πάω σπίτι μου, θἀλλάξω.

Στὸ τέλος τὸν κατάφερα.

— Καλά, πήγαινε, μοῦ κάνει. Πήδησε τὴ μάντρα, ἀριστερὰ καθὼς βγαίνεις στὴν αὐλή. Θὰ βρεθῆς σ' ἕνα δρομάκι... Ἕνα ὅμως σοῦ λέω : πρόσεξε καλά, γιατὶ ἂν σὲ τσιμπήσουν, πᾶμε χαμένοι καὶ οἱ δυό.

— Μὴ φοβᾶσαι... τὸν καθησύχασα ἐγώ.

Βγῆκα ἔπειτα στὴν αὐλὴ καὶ μ' ἕνα πήδημα σκαρφάλωσα στὴν μάντρα καὶ βρέθηκα στὸ δρόμο.

Καθὼς ὅμως κροτοῦσαν τὰ παπούτσια μου στὸ λιθόστρωτο, ἄκουσα ξαφνικὰ μιὰ φωνή.

— Σᾶπιασα !

Σήκωσα τὸ κεφάλι μου ξαφνιασμένος. Στὸ ἀδύνατο φῶς ἑνὸς φαναριοῦ διέκρινα ἕνα γιακᾶ μὲ βελοῦδο, κάτι μάτια γουρλωμένα καὶ κάτι τεράστιες, κατάμαυρες μουστάκες...

Θεέ μου, ὁ γιατρός ! Ἦταν αὐτός. Ποῦ καὶ ποῦ, συνήθιζε νὰ πετάγεται μιὰ βόλτα ὡς τὸ νοσοκομεῖο γιὰ νὰ μαθαίνη πῶς πηγαίνουν οἱ ἀσθενεῖς του. Μόλις τὸν εἶδα νἄρχεται κατοπάνω μου, χάθηκα σὰν ἀστραπὴ μὲς στὸ σκοτάδι. Μέστρωσε στὸ κυνῆγι. Ἀπὸ πίσω μου ἄκουγα τὰ σπηρούνια του νὰ κουδουνιζουν. «Τρέχα ὅσο μπορεῖς !» ἔλεγα στὸν ἑαυτό μου,ἐνῶ αὐτὸς οὔρλιαζε :

— Θὰ σὲ πιάσω, ποῦ θὰ μοῦ πᾶς, παληοτόμαρο !

Τρέχοντας κι' οἱ δυό, διανύσαμε ἔτσι ἀρκετὸ διάστημα. Ἔξαφνα καθὼς ἔμπαινα στὸ βουλεβάρτο Σαρντοννερέ, εἶδα νἄρχεται τὸ τράμ ἀπὸ μακρυά. «Σώθηκα ! εἶπα. Καὶ μ' ἕνα πήδημα σκαρφάλωσα ἀπάνω. Ὁ γιατρὸς πήδησε ξοπίσω μου Περνῶντας ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ καθίσματα τῶν ἐπιβατῶν, ποὺ κυττοῦσαν μὲ ἔκπληξη τὸν μπαμπακερό μου σκοῦφο, βγῆκα στὸν ἐξώστη, ἔσπρωξα τὸν τραμβαγιέρη καὶ πήδησα ἀπὸ τὸ τράμ, ἀφίνοντας ἔτσι τὸ γιατρὸ νὰ ψάχνη μὲ λύσσα, νὰ μὲ γυρεύη παντοῦ, ὡς καὶ κάτω ἀπὸ τὰ καθίσματα ἀκόμη, σκούζοντας διαρκῶς :

— Ποῦ εἶνε ; Ποῦ εἶνε κρυμένος αὐτὸς ὁ παληάνθρωπος ;

Ποῦ ἤμουνα ; Ἔτρεχα στὰ γεμάτα γιὰ τὸ νοσοκομεῖο. Καβάλησα ἄψε-σβῦσε τὸν τοῖχο, ἔτρεξα στὸ κρεββάτι μου καὶ ξάπλωσα μὲ τὰ ροῦχα μου, μὲ τὶς παντόφλες μου, μὲ τὸ σκοῦφο μου !

Ἦταν καιρὸς. Ἔπειτα ἀπὸ πέντε λεπτό, ὅλο τὸ νοσοκομεῖο βρισκόταν στὸ ποδάρι. Ὁ γιατρὸς μ' ἕνα φανάρι στὸ χέρι, γύριζε ἀπὸ κρεββάτι σὲ κρεββάτι, οὐρλιάζοντας, ἀπειλῶντας τὸ σύμπαν :

— Λείπει ἕνας ἀσθενής ! Λείπει ἕνας ἀσθενὴς ἀπὸ δῶ !

Τὴν στιγμὴ ποὺ στάθηκε μπροστά μου ἐγώ, μὲ κλειστὰ τὰ μάτια, ἔκανα πῶς ροχάλιζα. πῶς κοιμόμουν βαθειά..

Πέρασε χωρὶς νὰ μὲ μυρισθῆ.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ μισὸ νοσοκομεῖο ἄδειασε. Σαράντα ἄρρωστοι ἐπῆραν ἐξιτήριο. Οὔτε ὁ ὑπαξιωματικὸς τῆς χωροφυλακῆς δὲν τὴ γλύτωσε. Τὸν ἔστειλαν νὰ βογγᾶη ἀλλοῦ. Μόνον ἐμένα δὲν μ' ἐνόχλησαν διόλου."Ἄρρωστος βλέπεις !... Καὶ τί ἄρρωστος ! Μὲ γαστρικά !... Δὲν εἶνε παῖξε-γέλασε... Κι' ἂν δὲν πιστεύης κύττα καὶ τὸ πρόσωπό μου. Εἶδες ἀδυναμία ! Εἶδες ;... Εἶδες ;...

ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

— Δὲν θὰ μοῦ δώσετε τίποτα ἐμένα ἀδελφή μου !

ἑαυτό της μοναχόν.

Χωρὶς νὰ ἐνδιαφερθῆ γιὰ τὰ ἀξύριστα γένεια τοῦ Μάρκο πού ἀσχήμιζαν τὰ μάγουλά του, χωρὶς νὰ ἐνδιαφερθῆ γιὰ τὴ σωματική κατάπτωση τοῦ τραυματίου, τοῦ ἔτειγε τὰ χείλη της.

Τὰ μάτια ἐκείνου ἄστραψαν ἀπὸ μιὰ λάμψι ἀνέκφραστης εὐτυχίας, ἔσφιξε τὴν "Ἄννα στὴν ἀγκαλιά του μὲ ὅλη τὴν δύναμί του κι' ἐλιποθύμησε.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔφθασε ὁ γιατρός. Ἥσυχα-ἥσυχα ἀπομάκρυνε τὴν "Ἄννα ἀπ' τὸν τραυματία, ἐξήτασε προσεκτικὰ τὴν πληγὴ καὶ στὸ τέλος εἶπε :

— Ἡ πληγὴ δὲν εἶνε τόσο σοβαρὴ ὅσο θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ φοβηθῆ, ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς βρίσκεται σὲ μιὰ κατάσταση μεγάλης σωματικῆς ἐξαντλήσεως. Χρειάζεται συστηματική περιποίηση, δίαιτα καὶ καλοτέρασι. Εἶνε νέος ἀκόμη κι' ὁ ὀργανισμός του θὰ ἀποκατασταθῆ γρήγορα.

Ἡ "Ἄννα εὐχαρίστησε τὸν γιατρὸ μὲ μιὰ θερμὴ χειραψία καὶ ξαναγύρισε κοντὰ στὸν Μάρκο, ποὺ ἐντωμεταξύ εἶχε συνέλθει καὶ τὴν κύτταζε μὲ μιὰ ἔκφρασι φόβου. Ἡ "Ἄννα κατάλαβε τὴν σκέψι του κι' ἔννοιωσε κι' αὐτὴ ν' ἀνασηκώνεται ἡ ψυχή της. Δὲν ἤξερε τί νὰ κάνη.

"Αν κρατοῦσε τὸν Μάρκο κοντά της ὁ Μὰξ Ρουντὰν θὰ διέκοπτε ἀμέσως τὶς σχέσεις του μαζύ της. Αὐτὸ θὰ σήμαινε τὸ τέλος τῆς καλλιτεχνικῆς σταδιοδρομίας καὶ τοῦ πλούτου της, γιατὶ ὁ Ρουντὰν ποὺ ἦταν ὁ χρηματοδότης τῶν περισσοτέρων Παρισινῶν θεάτρων θὰ τὴν κυνηγοῦσε ἀμείλικτα.

Γι' αὐτὸ κοντοστάθηκε μιὰ στιγμὴ διστακτικά. Ἀλλὰ μόνο μιὰ στιγμή. Ἀμέσως ἔπειτα σήκωσε τὸ κεφάλι της ἀποφασιστικά.

—"Α ! Τόσο τὸ χειρότερο.Ἐν ἀνάγκῃ θὰ ξαναγίνω πάλι φτωχειά.

Εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασί της. Κάθησε στὴν ἄκρη τοῦ μεγάλου κρεββατιοῦ της, πῆρε τὸν τραυματία στὴν ἀγκαλιά της κι' ἄρχισε νὰ τὸν νανουρίζη, ὅπως νανουρίζουν ἕνα μικρὸ παιδάκι ποὺ πρέπει νὰ τὸ παρηγορήσουν καὶ πρὸ πάντων νὰ τὸ σώσουν.

Τότε ξαναθυμήθηκε τούς δυὸ ἐρωτευμένους ποὺ εἶχε ἰδεῖ πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα στὴν ἀκρογιαλιὰ καὶ ποὺ τοὺς νόμιζε βλάκες καὶ στὰ χείλη της φάνηκε ἕνα χαμόγελο χαρᾶς.

J. BRUNO - RUBY